

Nr 116.

Godkänd av första kammaren den 27 april 1923.
Godkänd av andra kammaren den 27 april 1923.

*Riksdagens skrivelse angående vidtagande av anordningar
till viss lättnad för skattskyldig i fall av dubbel-
beskattning.*

(Första kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 9.)
(Andra kammarens femte tillfälliga utskotts utlåtande nr 2.)

Till Konungen.

Inom riksdagen har framställning gjorts i syfte att Eders Kungl. Maj:t i samband med tillämnade utredningar rörande taxerings- och debiteringsförfarandet ville taga i övervägande i vad mån anordningar kunde vidtagas, så att den skattskyldige, i fall av dubbelbeskattning, endast skulle behöva erlägga den dubbeldebiterade skatten i en av de kommuner, där han blivit debiterad.

Det måste givetvis, såsom motionären framhållit, för skattebetalare, som råkat bli dubbelbeskattade, kännas som synnerligen betungande att erlägga skatt på två håll, så länge prövningen om deras rätta taxering pågår. Denna olägenhet kan endast delvis utjämnas därav, att skattebetalarna numera erhålla ränta på det belopp, som slutligen återbetalas.

Erfarenheten giver också vid handen, att sådan dubbeltaxering,

varom här är fråga, ingalunda är någon sällsynt företeelse. Visserligen förekommer redan nu, att dubbeltaxering inom två kommuner i samma län kan upphävas genom den i enlighet med förordningen den 12 maj 1922 tillkomna s. k. lilla prövningsnämnden, men i övriga fall måste kammarrättens prövning avvaktas, innan rättelse kan ske.

Som motionären påpekat, har visserligen 1921 års riksdag i skrivelse till Eders Kungl. Maj:t anhållit om utredning angående en rationell skatteuppbörd, men en utredning i detta ämne torde mera komma att taga sikte på den tekniska anordningen av själva skatteuppbörden än på spørsmål av den beskaffenhet, som motionen avser.

För vinnande av motionens syfte torde det i första hand vara lämpligt att något taga i övervägande, vilka åtgärder, som kunna vidtagas för undvikande av dubbelbeskattning. Möjligt är, att vissa restriktiva bestämmelser beträffande en persons mantalsskrivning på annan ort än den, där han lämnat mantalsuppgift, skulle förekomma en del dubbelbeskrivningar med därav följande dubbeltaxering. Likaså är antagligt, att ett ytterligare utvecklat underrättelseväsen mellan taxeringsmyndigheterna och den skattskyldige skulle inverka något i samma riktning, men fråga är dock, huruvida ett ytterligare betungande av dessa myndigheter kan vara lämpligt, då *hela* ändamålet i alla fall ej vinnes på denna väg.

Beträffande härefter det i motionen främst avsedda önskemålet, att den dubbeltaxerade icke skulle behöva erlægga skatt på mer än ett håll, har riksdagen den uppfattningen, att åtgärder i sådan riktning kunna genomföras även med nu förekommande uppbördsväsen. Riksdagen har främst avsett, att Eders Kungl. Maj:ts befallningshavande i länen borde kunna erhålla befogenhet att i sådana fall bevilja uppskov med skattens erläggande. Uppskov skulle bero på särskild prövning och beviljas endast, då det genom företagen utredning bleve fastslaget, att dubbeltaxering ägt rum och att vederbörande besvärat sig i kammarrätten. Givetvis borde härvid tillses att, i händelse skatten å olika håll debiterats med olika belopp, den skattskyldige finge erlægga det högre beloppet samt erhålla anstånd med det lägre. Även borde uppställas garantier för att det inbetalta beloppet i händelse av taxeringens upphävande i orten överflyttades till uppbördsmyndighet på den andra beskattningssorten.

Det nu antydda förfarandet kan givetvis i första hand avse endast kronoutskylder. Huruvida och i vad mån beträffande kommunal-

utskylder liknande anordningar må kunna vidtagas bör vid utredningen i ärendet tagas i övervägande.

På grund härav får riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t täcktes taga i övervägande, huruvida och på vilket sätt skattskyldige i händelse av dubbeltaxering må kunna beredas lättnad vid erläggande av dem påförda skatter.

Stockholm den 27 april 1923.

Med undersätlig vörndnad.
